

POL MARTEN • MANI BOASTO

UKLETI ZAMAK

Hans, najbolje čudovište

Preveo
Vladimir D. Janković

mala laguna

Naslov originala:

PAUL MARTIN – MANU BOISTEAU

MAUDIT MANOIR: HANS, LE MEILLEUR DES MONSTRES

Copyright © Bayard Éditions Jeunesse, 2003.

Published by arrangement with Literary Agency
“Agence de L’Est”.

Translation copyright © za srpsko izdanje LAGUNA,
2008.

UKLETI
ZAMAK

Hans, najbolje čudovište

Iznad seoceta Sveto Prsluče uzdiže se zdanje pretećeg izgleda – zamac *Zgasli mesec*. O tom mestu raspredaju se najstrašnije priče. Je li zamac zaista uklet? Ko u njemu živi? Onaj ko želi odgovore na ova pitanja morao bi da smogne dovoljno hrabrosti i da ode na lice mesta... ili da prosto pogleda šta ima na narednim stranama!

Huda brda

Nordburg

Sveto Prsluče

Noćni klub

Mrtvi slapovi

Jedno drvo

Groblje
Zgasli mesec

Radioaktivne
baruštine

Kožepoljska
fabrika

Oblasni put

Zamac
Zgasli mesec

Šuma s onog
sveta

Prolećno spremanje

Zamak *Zgasli Mesec* nije bio na bogzna kako dobrom glasu. U tom zlokobnom zdanju prebivala su grozomorna stvorenja, zombiji, kosturi, vampiri i raznorazna druga bića, od kojih neka nemaju čak ni imena. Preterano bi, ipak, bilo reći da su svi stanari ukletog zamka bili krvožedna čudovišta.

Tako je, na primer, kreatura zvana Hans izgledom veoma podsećala na čoveka. Dobro, istina, ličio je Hans na čoveka kad ga izdaleka

gleda neki kratkovidni koji je izgubio naočare. Hans je, u stvari, bio ishod istraživanja profesora Fon Skalpela, koji ga je napravio od napabirčenih delova tela. Fon Skalpel je želeo da stvori jedno savršeno biće, ali ta mu se želja nije ostvarila. Na ogromno Hansovo telo nasadena je jedna unakažena glava, sva u ožiljcima. Ruke tog stvorenja nisu bile jednake dužine, a završavale su se krupnim šakama nalik na pljeskavice, sa prstima debelim kao kobasice.

Budući tako užasavajuće spoljašnjosti, Hans je svakako mogao da provodi dane prepadajući stanovnike Svetog Prslučeta, obližnjeg sela. Hans je, međutim, bio jedan krotak stvor koji se gnušao i same pomisli na to da ide i plaši ljude. Sem toga, imao je previše obaveza da bi sebi mogao da priušti tako ble-savu razonodu. Jer Hans je bio, što se kaže, devojka za sve u zamku *Zgasli mesec*, a u toj staroj kući uvek je bilo posla preko glave.

Svake godine kad dođu lepi dani, Hans bi se bacao na veliko prolećno spremanje zamka.

Istinu govoreći, ove godine poprilično je odugovlačio s tim, pa je na kraju prionuo na nešto što bi se pre moglo nazvati velikim *letnjim* spremanjem. Bacio se tako Hans na posao, bogme, tek sredinom avgusta.

Nije to bio baš zabavan posao. U zamku je bilo mnogo uglova gde se nagomilavala prašina. Hans je počeo od laboratorije. Velika sala krcata aparaturom za oživljavanje leševa, otrovnim proizvodima, hirurškim priborom i starom gvožđurijom, bila je u zastrašujućem neredu. Služeći se metlicom i usisivačem,

Hans se dao na uklanjanje radioaktivnog otpada, komadića kostiju i ostataka sendviča. Taman je bio završio kad u prostoriju uđe neki sitan čova, ćelav i sasušen, očiju skrivenih velikim crnim naočarima. Bio je to profesor Fon Skalpel, glavom i bradom.

„Pospremaš? Nisi baš poranio! Nadam se da mi nisi ponovo sve ispreturao. Hajde, beži, imam posla! Moram da radim na svom velikom projektu... I ne zaboravi šta smo se dogovorili za večeras.“

„Razumem, profesore moj!“

Hans je izašao pitajući se

o kojem to projektu

Fon Skalpel govori.

Možda namerava

da od onih osta-

taka pregaženih

pasa i mačaka

koje je brižlji-

vo popa-

kovao

u

ormar proizvede neku domaću životinjku? S osmehom na licu, Hans opet prionu na posao. Trebalo je sada počistiti podrum, gde je grof Drakulović bio iznajmio mali poslovni prostor koji je naduveno nazvao svojom „kriptom“, ali taj se stari vampir užasavao same pomisli na to da bi ga neko mogao uznemiriti usred bela dana dok spava. Hans se, takođe, ne bi drznuo ni da kroči u oblast u kojoj je obitavala Beatrisa od Zgaslog Meseca, mlada ali ne baš mila vlasnica zamka, koja mu se i inače nije radovala, premda je on činio sve da joj ugodu.

Odlučio je, stoga, da krene od nenastanjenih odaja zamka, od onih soba u kojima možete sresti samo pacove, od beskrajnih hodnika s umoljčanim tepisima i tavana punog slepih miševa, od kupatila u kom vrvi od bubušvaba... Da sve bude još složenije, behu tu bezbrojni tajni prolazi sa dodatnim zalihama prljavštine. Ponekad, kad bi previše energično protrljao komad lamperije ili svećnjak, Hans se izlagao opasnosti da nehotice otvori

neka zaboravljena vrata na tavanici, odakle bi se kilogrami okrunjenog maltera obrušili na patos koji je upravo očistio. Ali kad padne noć, videlo bi se da su njegovi napori urodili plodom. Zamak je odvajkada bio jedna vlažna i zlokobna ali čista ruina.

Iznuren, Hans je na odmorište kod poslednjeg sprata naslagao na desetine kesa sa đubretom. Pošto je sve to natovario na sebe, krenuo je povodeći se prema stepeništu kad mu se pričini da mu je na pamet pala odlična zamisao. Udarcem glavom otvorio je onda prozor i izbacio napolje kese koje su se prizemljile negde pred samim ulaznim vratima u zamak. A tada Hans začu neko silno krckanje, a zatim i gnevan urlik:

„Auuuuu!“

Nagnuo se kroz prozor da vidi ko mu to čestita na obavljenom poslu, i video kako se neko stvorenje u pocepanom odelu poma-lja iz ruševina štenare, koja je popustila pod teretom onih kesa za smeće. Telo tog stvora, stameno i mišićavo, beše prekriveno debelim krznom. Zašiljene uši, duga njuška, oštri

očnjaci i gubica koja se presijavala – tako je izgledao taj podivljali stvor. Vukodlak Berko! Hans je bio načisto zaboravio da Berko stajuje upravo ispod tog prozora...

„O, izvinite! Duboko sam ožalošćen što sam izazvao ovo uništenje vaše štenare.“

„Duboko ožalošćen?“, izrugivao se Berko. „Od te žalosti krov mi se neće vratiti nad glavu! A ubrzo pada noć...“

„Noć? Već? Ooo! E idem onda, već kasnim!“

Zaboravivši Berka i njegovu upropašćenu kućicu, Hans se sjurio niz stepenice što vode u podrum.

Pošto je proverio da ga niko ne vidi, izvadio je iz džepa sveščicu sa ružičastim koricama.

Kucnuo je čas njegovog tajnog sastanka s profesorom Fon Skalpelom.

Uspomena na jedno letnje večē

Ko bi rekao da je u podrumu zamka *Zgasli mesec* jedan tonski studio? To je bila Fon Skalpelova i Hansova tajna. Jer ova kreatura nije bila tek puka hrpa raznorodnih organa i udova: Hans je imao predivan glas. A pesma je bila njegova skrivena strast.

Stojeći pred mikrofonom, Hans je još jednom iščitavao tekst pesme koju je zabeležio u svoju sveščicu. Profesor Fon Skalpel je podešavao instrumente za miks-pultom.